

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/103/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515201408
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2515201408.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci navrhovateľky: Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. N. D., D. S. XXX/XX, zastúpená spoločnosťou: PM Lawyers, s.r.o., so sídlom Bratislava, Gaštanová 13, IČO: 47 251 387, proti odporcovi: K. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, zastúpený advokátom: JUDr. Vladimír Fraňo, Nové Mesto nad Váhom, Haškova 18, o určenie výživného na manželku, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č.k. 6C/72/2015-137 zo dňa 14. decembra 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania 95,94 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jej právneho zástupcu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť platiť z titulu vyživovacej povinnosti navrhovateľke s účinnosťou od 01.04.2015 do 08.10.2015 sumou 80,- Eur a s účinnosťou od 09.10.2015 sumou 250,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky. Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 01.04.2015 do 14.12.2015 vo výške 936,12 Eur súd povolil splácať v mesačných splátkach po 40,- Eur, splatných spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie s použitím ust. § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, § 75 ods. 2 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine vecne odôvodnil tým, že v konaní bolo preukázané, že účastníci sú manželmi a nežijú spolu, obaja majú vyživovaciu povinnosť iba k plnoletému synovi K.. V súdenom prípade navrhovateľka do značnej miery zdôvodňovala návrh aj potrebami zdravotne postihnutého syna, avšak jeho výživa nie je predmetom tohto konania a výživné na syna ani nemá slúžiť na pokrývanie potrieb navrhovateľky. Preto sa súd jeho potrebami zaoberal iba okrajovo a to z hľadiska prípadnej pretrvávajúcej vyživovacej povinnosti účastníkov konania k nemu, ako aj z hľadiska posúdenia jeho prípadného prispievania navrhovateľke na náklady na bývanie, keďže žijú v jednej domácnosti. Bolo zistené, že K. W. ml. dosiahol v októbri 2015 plnoletosť, pričom tento má ako vlastné príjmy zatiaľ iba kompenzačné príspevky v celkovej výške 51,48 Eur a prídavky vo výške 23,52 Eur, invalidný dôchodok mu ešte nebol priznaný, aj keď oň už bolo požiadané. Zatiaľ teda pretrvávajúca vyživovacia povinnosť rodičov k nemu, pričom táto nie je súdom určená. V rámci konania o úpravu práv a povinností k maloletému na čas do rozvodu bol schválený súdny zmiern, pričom ale účastníci konania sa v súčasnosti nevedia zhodnúť na tom, za aké obdobie bola súdnym zmiernom dohodnutá suma doplatku na výživu syna 1.000,- Eur, keď navrhovateľka tvrdila, že zmiern sa týka obdobia od podania návrhu na úpravu práv a povinností k maloletému synovi v marci 2015 do dosiahnutia jeho plnoletosti, odporca tvrdil, že 1.000,- Eur podľa zmiernu je výživné do januára, kedy má prebehnúť konanie o rozvod účastníkov. Toto

však nevyplýva jednoznačne ani z obsahu uzavretého zmluvy, ani z obsahu zápisnice z pojednávania, na ktorom k uzavretiu zmluvy došlo. Bežné výživné na plnoletého K. však určené nie je, pričom z dokazovania je zrejmé, že syn byva s navrhovateľkou, ktorá podľa svojich možností mu prispieva na výživu, a poskytuje mu celodennú starostlivosť.

Súd sa zaoberal odporcom namietanou potrebou celodennej starostlivosti navrhovateľky o syna, a po zhodnotení vykonaného dokazovania uzavrel, že táto je nevyhnutná ako vyplýva z predložených listinných dôkazov, keď už podľa potvrdenia Základnej školy, C. ul. č. X v K. navrhovateľka sprevádzala denne syna do školy a asistovala mu v rámci vyučovacieho procesu počas školskej dochádzky na odporúčanie CPPPaP od 01.09.2005 do 30.06.2014, a následne aj po nástupe na strednú školu, ako vyplýva z potvrdenia Strednej priemyselnej školy v Myjave, kde K. navštevuje študijný odbor logistika, navrhovateľka sa od začiatku zúčastňuje vyučovacieho procesu ako asistentka učiteľa svojmu synovi, ktorý vyžaduje celodennú sústavnú starostlivosť a dohľad dospelého osoby. Súd mal za to, že odporca nepreukázal, že by sa navrhovateľka v súčasnosti mohla riadne zamestnať, pretože je nepochybné, že musí syna voziť a sprevádzať do školy a zo školy, keďže ako vyplýva z posudku Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom, je schopný iba pomaly chodiť s oporou inej osoby na krátku vzdialenosť, na dlhšie vzdialenosti je vozený na mechanickú vozíku a je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a tiež ako vyplýva z vyjadrenia školy, je tu aj potreba jej prítomnosti počas vyučovania. Je teda zrejmé, že navrhovateľka sa nemôže riadne zamestnať, pokiaľ syn neukončí štúdium. Vzhľadom k strate praxe, keďže od narodenia sa musela starať o zdravotne postihnutého syna, má navyše zníženú schopnosť zamestnať sa, preto súd posúdil ako dostatočne primeranú jej iniciatívu pri hľadaní zamestnania, spočívajúcu v absolvovaní kurzu opatrovania, čo je oblasť, v ktorej získala za posledných 18 rokov značnú prax a čo jej môže umožniť výhľadovo aj získanie zamestnania na plný úväzok v budúcnosti, keď to okolnosti na strane syna účastníkov dovolia. Súd je toho názoru, že zatiaľ je potrebné, aby sa synovi naplno venovala.

Zatiaľ navrhovateľka okrem asistencie zdravotne postihnutým osobám si našla brigádu v pohrebnej službe, ktoré dve aktivity za súčasnej situácie zodpovedajú jej schopnostiam a možnostiam vo sfére pracovného uplatnenia, pretože nemá prakticky žiadne iné skúsenosti (zručnosti, ktoré mala v minulosti ako krajčírka, už stratila) a nemá ani reálne čas na to, aby mohla v riadnom pomere pracovať. Naopak odporca dosiahol ako živnostník podľa daňového priznania v roku 2014 čistý príjem 6.697,65 Eur, z ktorého uhradil daň 293,- Eur, takže v priemere pri rozpočítaní na 12 mesiacov dosiahol príjem 533,72 Eur mesačne a v roku 2013 zaplatil daň 554,40 Eur z čistého príjmu 7.794,09 Eur, čo mesačne predstavuje príjem 619,97 Eur, pričom on sám dokonca uviedol na OS Nové Mesto nad Váhom na pojednávaní dňa 25.03.2015, že minulý rok mal príjem cca 1.000,- Eur v čistom, z čoho vyplýva, že reálne mal čistý príjem vyšší, než by vyplýval z daňového priznania. V tej istej výpovedi sa odporca pred súdom vyjadril, že on „dal matke (vtedy maloletého syna) výpoveď z pracovného pomeru, pretože firma nefunguje a chcel znížiť náklady“, z čoho potom jasne vyplýva, že to nebola navrhovateľka, ktorá by sa bola dobrovoľne z vlastného rozhodnutia vzdala pracovného pomeru v jeho firme ako tvrdil odporca. Ostatne, bolo by aj nelogické, aby sa navrhovateľka domáhala určenia manželského výživného po tom, čo by sa bola dobrovoľne vzdala stabilného príjmu, ktorý jej zabezpečoval prostriedky na výživu popri starostlivosti o syna a zároveň si podala návrh na určenie výživného. Navyše, v uvedenom prípade z dokazovania vyplynulo, že išlo prakticky o formálny pomer, z ktorého ani nemusela chodiť do práce a mohla sa súčasne starať o syna.

Ďalej z dokazovania vyplynulo, že do decembra 2014, dokedy trvalo spolužitie manželov, všetky náklady na domácnosť boli uhrádzané z odporcovho podnikania, aj keď časť formou mzdy, ktorú platil navrhovateľke, všetky ostatné výdavky rodiny a to v tom najširšom zmysle platil on, čo odporca v konaní ani nepoprel. Bolo by preto nespravodlivé, aby po odsťahovaní odporcu si musela navrhovateľka, pri pretrvávajúcej povinnosti osobnej starostlivosti o syna účastníkov, zabezpečovať výživu sama, hoci toho z objektívnych dôvodov nie je schopná.

V súdenom prípade navrhovateľka podala návrh na určenie výživného dňa 11.03.2015, pričom v tom čase ešte trval jej pracovný pomer u odporcu, z ktorého dosahovala čistý príjem 410,- Eur, ako vyplýva z potvrdenia o jej príjmoch, avšak už od januára 2015, t.j. po odsťahovaní odporcu sa ocitla v nepriaznivej finančnej situácii, ktorej preklenutie riešila výberom úspor zo spoločného účtu, ktoré potrebovala na úhradu nákladov seba a syna, keďže ich príjmy od januára, kedy už odporca v domácnosti nebýval, na vykrytie týchto potrieb nepostačovali, pretože len základné náklady na bývanie platí 270,- Eur mesačne, v čom nie je zahrnutý žiadny nákup do domácnosti, strava, ošatenie, hygienu, náklady na pohonné hmoty a pod., preto navrhovateľka postupne čerpala z tejto sumy úspor, ktoré použila na živobytie seba a syna.

Následne ku dňu 31.03.2015 navrhovateľka preukázateľne nie vlastnou vinou prišla o zdroj príjmu, takže zatiaľ čo ku dňu podania návrhu navrhovateľkou 11.03.2015 ešte nebol dôvod na priznanie manželského výživného, počnúc dňom 01.04.2015 sa situácia zmenila pretože zostala nezamestnaná a od 08.04.2015 evidovaná ako uchádzač o zamestnanie, pričom od 01.04.2015 zostala bez príjmov a od 08.04.2015 do 08.10.2015 poberala dávky v nezamestnanosti v priemernej sume cca 227,- Eur mesačne. Odporca jej posielal iba určité výživné na syna, ktoré bolo však nepostačujúce na pokrytie jeho potrieb a pokiaľ ide o navrhovateľku, tej ničím neprispieval. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že od 01.09.2015 navrhovateľka pôsobí prostredníctvom úradu práce ako dobrovoľníčka - asistentka občana so zdravotným postihnutím a okrem toho pracuje sporadicky ako výpomoc pri pohrebných obradoch, z čoho podľa jej tvrdenia, nemala zatiaľ žiadny príjem a majiteľka pohrebnej služby jej zatiaľ prispievala iba vecne. Naďalej je evidovaná ako uchádzač o zamestnanie. Odsťahovaním odporcu zo spoločnej domácnosti sa zdvojili manželom ich náklady na bývanie, keďže navrhovateľka platí náklady na bývanie spolu so synom a odporca prispieva svojim rodičom, u ktorých býva, takže u neho sú náklady na bývanie o niečo nižšie, keďže sa o ne delí s rodičmi. Na zabezpečenie rovnakej životnej úrovne manželov pri zistených príjmoch účastníkov a s prihliadnutím k stále pretrvávajúcej vyživovacej povinnosti na syna účastníkov (aj keď v súčasnosti nie je súdom určená) je potrebné, aby navrhovateľka mala mesačný príjem cca 350,- Eur. Pri obstarávaní príjmov je navrhovateľka oproti odporcovi v nevýhode a jej životná úroveň je po jeho odsťahovaní preukázateľne nižšia než odporcova, pretože také príjmy nemá, aby mohla uhradiť jednak náklady na bývanie (odporca svoje bez problémov uhrádza) ako aj ostatné potreby ako strava, ošatenie, hygiena a pod. (ktoré si odporca tiež môže zo svojho príjmu uhrádzať). Syn, napriek tomu, že je plnoletý, nemá zatiaľ možnosť podieľať sa na jej nákladoch na bývanie a preto ich musí platiť sama, hoci do decembra 2014 celá domácnosť bola v réžii odporcu. Odporca je teda po odsťahovaní materiálne lepšie zabezpečený, pretože platí oproti dovtedajšiemu stavu iba príspevok na bývanie a stravu svojim rodičom 200,- Eur, zatiaľ čo navrhovateľka nemá od 08.10.2015 z čoho zaplatiť ani bývanie, lebo v súčasnosti už nepoberá ani dávky v nezamestnanosti. Súd však z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľka predsa len nejaký príjem má, aj keď minimálny, keď neuveril jej tvrdeniam, že by z brigády v pohrebnej službe nemala doposiaľ nič vyplatené. Toto jej tvrdenie posúdil súd ako účelové, resp. ak tomu skutočne tak je, potom sa navrhovateľka vlastným zavinením vzdala príjmu z brigády, hoci aj nízkeho.

Vyhodnotením vykonaného dokazovania súd návrh na určenie manželského výživného za obdobie od podania návrhu dňa 11.03.2015 do 31.03.2015 zamietol, keďže vtedy navrhovateľka ešte poberala mzdu od odporcu, ale počnúc 01.04.2015 o zamestnanie prišla a poberala potom šesť mesiacov iba dávky v nezamestnanosti 220,- až 227,- Eur, takže v tomto období už nedokázala zo svojich príjmov uhrádzať ani svoje základné potreby. Preto súd určil povinnosť odporcovi platiť v tomto období na jej výživu sumu 80,- Eur a následne od 09.10.2015 ho zaviazal platiť jej výživné 250,- Eur na dorovnanie ich životnej úrovne majúcej za to, že vo zvyšku je schopná žiť sama, pričom vzal do úvahy schopnosť navrhovateľky v súčasnosti si zarobiť mesačne aspoň 50,- Eur a prihliadol tiež na výšku úspor vybraných z účtu začiatkom roka, ktoré si mala možnosť rozvrhnúť na doplnenie príjmov domácnosti na viacero mesiacov. Súd mal za to, že takto je životná úroveň oboch manželov približne rovnaká. Vo zvyšku súd návrh ako bezdôvodný zamietol, pretože navrhovateľka nepreukázala, že by jej vznikol na vyššie výživné nárok.

Za obdobie od 01.04.2015 do vyhlásenia tohto rozsudku, t.j. do 14.12.2015 vznikol odporcovi dlh na zročnom výživnom v celkovej sume 936,12 Eur, keďže termín splatnosti výživného je vždy do 15. dňa v mesiaci, takže výživné malo byť zaplatené naposledy za mesiac november (december ešte nebol splatný). Nedoplatok bol vypočítaný ako pomerné výživné za 6 mesiacov - apríl až september 2015 po 80,- Eur (480,- Eur) + 8 dní mesiaca október 2015 pri výživnom 80,- Eur (20,64 Eur) + 23 dní mesiaca október 2015 pri výživnom 250,- Eur (185,48 Eur) + celé výživné za mesiac november 2015 (250,- Eur), ktorú sumu výživného súd povolil odporcovi splácať v mesačných splátkach po 40,- Eur s tým, že súdom určené výživné bude platiť až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o rozvoде ich manželstva.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2, 3 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo, preto vzhľadom k čiastočnému úspechu aj neúspechu oboch účastníkov súd vyslovil, že žiadny z nich nemá na náhradu trov konania právo. Napokon vyslovil, že o povinnosti platiť súdny poplatok súd rozhodne samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov v zmysle § 221 ods. 1 písm. d) a f) O.s.p.. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec posúdil. Súd sa pri vydávaní rozhodnutia nesprávne a nedôvodne stotožnil s tvrdením navrhovateľky o tom, že ich syn študuje za jej asistencie,

príčom ona má byť jeho osobným asistentom. Už v priebehu konania bolo preukázané, že navrhovateľka iba dovezie syna do školy, pričom po celý čas vyučovania, resp. prevažný čas sedí na chodbe a pracuje s notebookom, kde si vybavuje svoje nie pracovné, ale rôzne súkromné záležitosti. Stav syna účastníkov nie je ani zďaleka taký, aby si vyžadoval neustálu osobnú asistenciu navrhovateľky alebo kohokoľvek iného. Dokonca aj sám syn účastníkov sa odporcovi ako svojmu otcovi viackrát vyjadril, že sa hanbí za to, že navrhovateľka ako matka s ním všade chodí a on to nepotrebuje. Navrhovateľka vo svojom návrhu uviedla skutočne množstvo či už pravidelných mesačných alebo menej pravidelných výdavkov. Podľa názoru odporcu je prevažná väčšina týchto výdavkov nedôvodná a skutočne nie je nevyhnutná. Je preto nepochopiteľné, že aj napriek vykonanému dokazovaniu vydal súd vo veci rozsudok v znení napadnutého rozsudku. Čo sa týka nákladov na auto, syn účastníkov, resp. navrhovateľka poberá mesačný príspevok na zvýšené náklady spojené s jeho prevádzkou. Všetky navrhovateľkou uvádzané náklady by mali byť hradené z tohto príspevku a je len vecou hospodárenia navrhovateľky ako tieto prostriedky použije a ako účelne ich využije. Ďalej navrhovateľka uviedla školské poplatky za rok vo výške cca 150,- Eur mesačne, ktoré však neboli bližšie špecifikované. Na všetky tieto výdavky doteraz prispieval synovi odporca. Ďalšie výdavky sa týkali odôvodnenia zvýšených potrieb syna účastníkov vzhľadom na jeho zdravotný postih. Okresný súd pri rozhodovaní o výške výživného na manželku a jeho dôvodnosti posudzoval aj príjmy oboch účastníkov, ako i nevyhnutné mesačné výdavky. Nezohľadnil však skutočnosť, že syn účastníkov konania bol už v čase vydávaného napadnutého rozsudku plnoletý. Táto skutočnosť je dosť podstatná, pretože syn účastníkov vzhľadom na rozsah svojho zdravotného postihnutia bude mať od dovŕšenia plnoletosti nárok na invalidný dôchodok v plnej výške, ktorého výška by mala sa pohybovať približne okolo 400,- Eur mesačne. Toto odporca v konaní zdôrazňoval, avšak súd sa týmto bližšie nezaoberal. Úvahy súdu o možnostiach zamestnania sa navrhovateľky pokladá za bezpredmetné, pokiaľ by navrhovateľka mala záujem pracovať nemal by s tým byť v danom regióne problém. Rovnako úvahy súdu o kvalite životnej úrovne u toho ktorého účastníka konania sú bezpredmetné. Navrhovateľka zostala bývať v pôvodnom byte, kde viedli spoločnú domácnosť počas manželstva s odporcom a odporca sa odsťahoval k svojim rodičom, kde má k dispozícii jednu izbu v ich rodinnom dome. Odporca nie je schopný zo svojich príjmov platiť výživné v rozsahu ako mu bolo uložené rozsudkom. Jednoducho mu naň pri uhradení nevyhnutných mesačných nákladov nezostanú finančné prostriedky. Navrhoval preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu zrušil a návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol. Súčasne si uplatnil právo na náhradu trov konania a právneho zastúpenia, ktoré bližšie nevyčíslil.

Navrhovateľka odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu odporcu sa vyjadrila prostredníctvom právneho zástupcu a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Poukázala na to, že niektoré časti odvolania predstavujú časť predchádzajúcich podaní odporcu súdu. Spoločný syn účastníkov od 18.10.2015 je plnoletý, študuje za asistencie navrhovateľky, čo preukázala listinnými dôkazmi. Pokiaľ ide o zdravotný stav syna účastníkov je zarážajúce ako odporca mení svoje vyjadrenia podľa toho ako mu to vyhovuje, napriek tomu, že lekárske správy jasne preukazujú tento zdravotný stav. Poukázala na konanie vedené pod sp. zn. 14C/358/2015 na Okresnom súde Piešťany, kde predmetom konania bolo výživné na plnoleté dieťa. Súd vykonal dokazovanie ohľadne možnosti navrhovateľky sa zamestnať, pričom vychádzal najmä z listinných dôkazov (lekárske správy, potvrdenie školy, ktoré potvrdili potrebu asistencie navrhovateľky pri dochádzke syna do školy a jeho pohybe po škole). Celé odvolanie odporcu je iba účelové a zavádzajúce. Aj tvrdenia odporcu sú absolútne nepodložené a dokonca vedome klame súd, keď tvrdí, že súd nezohľadnil skutočnosť, že napríklad ich syn už bol v čase rozhodnutia plnoletý, pričom táto skutočnosť je dosť podstatná. Navrhovateľka v konaní uviedla, že ich spoločný syn požiadal o priznanie invalidného dôchodku, avšak v čase pojednávania ešte nebolo vo veci rozhodnuté. Samotné konanie o priznaní dôchodku trvá 3 - 4 mesiace, pričom syn mohol podať žiadosť najskôr v deň jeho 18. narodenín. Prvýkrát bol synovi účastníkov konania vyplatený invalidný dôchodok dňa 18.02.2016, teda mesiac po rozvoze manželstva účastníkov a výška jeho dôchodku bola stanovená na 192,90 Eur. Je teda zrejmé, že súd nemal čo, v čase rozhodovania zohľadniť. Čo sa týka bytovej otázky zdôraznil, že navrhovateľka a odporca žili ako manželia v jednej domácnosti takmer 18 rokov, preto vie akú životnú úroveň dosahovali a čo všetko mohli svojmu synovi, ale aj sebe dopriať. Navrhovateľkou uvádzané náklady boli v domácnosti účastníkov konania v čase spoločného spoluzitia bežné, odporca ich uhrádzal a nikdy netvrdil, že sú neprímerané, ani ich žiadnym spôsobom nespochybňoval. Odchodom odporcu zo spoločnej domácnosti, resp. faktom, že prestal zabezpečovať potreby rodiny, klesla životná úroveň nielen navrhovateľke, ale aj ich spoločného syna podstatným spôsobom. Odporca je podnikateľ - živnostník. Jeho hlavnou činnosťou je zateplovanie fasád, stavby domov, vlastní miešacie centrum farieb a omietok, pričom zamestnáva

niekoľko zamestnancov a živnostníkov. Platí si životnú poistku vo výške 150,- Eur mesačne. Okrem syna K. nemá žiadnu inú vyživovaciu povinnosť. Navrhovateľka žila s odporcom takmer 18 rokov, vie, že niektoré zákazky boli odporcovi vyplácané v hotovosti, prípadne na súkromný účet. Tieto okolnosti a skutočnosti však nevie preukázať žiadnym listinným dôkazom. Rozvodové konanie účastníkov sa vedie pred Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom, v ktorom konaní odporca účelovo požiadal o odročenie pojednávania, ktoré malo byť 23.09.2015 z dôvodu PN, čo nebolo v súlade so skutočnosťou. Týmto sa chcel vyhnúť určeniu výšky výživného pre svoje dieťa, keďže vedel, že je málo pravdepodobné, že by súd stanovil termín ďalšieho pojednávania do nadobudnutia jeho plnoletosti, teda do 18.10.2015. Ďalší termín pojednávania bol stanovený až na 18.01.2016, pričom ich syn dovŕšil plnoletosť už 18.10.2015, tak súd rozhodol iba o rozvode manželstva účastníkov konania. Tiež poukázala na to, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom začal konanie vo veci starostlivosti súdu o mal. K. W. a v rámci predmetného konania pod sp. zn. 10P/5/2015 súd uznesením na pojednávaní schválil zmier účastníkov, pričom sa účastníci dohodli na doplatení výživného na v tom čase ešte mal. K. vo výške 1.000,- Eur do 15.12.2015. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň si uplatnila náhradu trov konania, ktoré pozostávajú za jeden úkon právnej služby 71,37 Eur + režijný paušál 8,58 Eur + 20% DPH, tzn. spolu 95,94 Eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Predmetom konania je určenie výživného pre manželku. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrhu vyhovel čiastočne a odporcovi uložil povinnosť prispievať navrhovateľke mesačne s účinnosťou od 01.04.2015 do 08.10.2015 sumou 80,- Eur a s účinnosťou od 09.10.2015 sumou 250,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky. Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 01.04.2015 do 14.12.2015 vo výške 936,12 Eur súd povolil splácať v mesačných splátkach po 40,- Eur, splatných spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Pretože, odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistení skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v celom napadnutom rozsahu. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od právnych záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia sa potom žiada dodať nasledovné:

V zmysle § 71 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť (ods. 1). Vyživovacia povinnosť medzi manželmi predchádza vyživovaciu povinnosť detí voči rodičom (ods. 2).

V zmysle § 75 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (ods. 1). Výživné nemožno priznať ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí ak ide o výživné pre maloleté dieťa (ods. 2).

Podľa § 76 ods. 1 Zákona o rodine výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu.

V zmysle § 77 ods. 1 Zákona o rodine výživné možno priznať odo dňa začatia súdneho konania.

Z citovaného ust. § 71 Zákona o rodine vyplýva zákonná vyživovacia povinnosť medzi manželmi vychádzajúca z požiadavky, že manželia majú mať rovnakú životnú úroveň, čo je odôvodnené rovným postavením v právach a povinnostiach oboch manželov v manželstve. Ak si niektorý z manželov túto vyživovaciu povinnosť dobrovoľne neplní, môže sa druhý z nich obrátiť na súd. Aktívne legitimovaným na podanie žaloby je ten manžel, ktorého životná úroveň je nižšia ako životná úroveň druhého manžela, resp. ak mu druhý manžel neprispieva na výživu tak, aby životná úroveň bola zásadne rovnaká. Povinným je potom druhý manžel. Pri určovaní vyživovacej povinnosti medzi manželmi je súd potom povinný zisťovať či a z akého dôvodu niektorý z manželov neplní svoju vyživovaciu povinnosť, aké sú osobné, rodinné a majetkové pomery účastníkov, aké sú odôvodnené potreby oprávneného a schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Nestačí zistiť len výšku príjmov oprávneného a povinného manžela, ale aj konkrétnu mieru ich potrieb danú povahou práce, spôsobom života, zdravotným stavom a podobne. Zároveň je súd povinný zaoberať sa otázkou starostlivosti o domácnosť, prípadne aj osobnej starostlivosti o deti.

Súd vykonaným dokazovaním túto svoju povinnosť splnil a výsledky vykonaného dokazovania riadne v súlade s § 132 O.s.p. vyhodnotil. V danom prípade predmetom konania je výživné pre manželku a nie pre syna účastníkov, preto jeho potreby a životné ťažkosti sú v danom prípade dôležité len do tej miery, že obaja ako účastníci ako rodičia, kým ich syn nie je schopný sa sám žiť, resp. nie je zabezpečený iným spôsobom (napr. čiastočne poberaním dôchodku) majú k nemu obaja vyživovaciu povinnosť.

Odvolateľom použité odvolacie dôvody neobstoja a nie sú schopné privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Odvolateľ aj v odvolaní sa vlastne bránil tými istými dôvodmi ako pred súdom prvého stupňa a súd prvého stupňa sa s nimi v odôvodnení rozsudku vyporiadal.

Rozhodujúcim je, že účastníci nežijú v spoločnej domácnosti, nakoľko odporca sa zo spoločnej domácnosti odsťahoval. Z manželstva pochádza syn účastníkov, ktorý je aktuálne už plnoletý, ale je zdravotne postihnutý, pričom ešte študuje. V spoločnom byte zostala bývať navrhovateľka spolu so synom.

Životnú úroveň manželov nie je možné odvodzovať iba mechanicky púhym odpočítaním preukázaných príjmov a výdavkov účastníkov, ale je potrebné prihliadať v širokom kontexte jednak na odôvodnené potreby výživou oprávneného manžela, ako i možnosti, schopnosti a majetkové pomery manžela výživou povinného. V danej veci nebolo možné prihliadnuť na osobitnú starostlivosť jedného z manželov o ich spoločného syna, ktorý je na túto starostlivosť odkázaný. V danom prípade ale bolo nevyhnutným prihliadnuť na podstatnú skutočnosť, že účastníci spolu nežijú, nevedú spoločnú domácnosť, ich manželstvo je čisto formálny zväzok, ktorý už neplní žiadnu zo svojich spoločenských funkcií - žiaden svoj účel. Za tejto situácie bol odvolací súd toho názoru, že súd prvého stupňa správne posúdil príjmy účastníkov, ich zárobkove schopnosti a možnosti, ich odôvodnené potreby a správne určil rozsah vyživovacej povinnosti ako manžela voči navrhovateľke. Správnym je aj rozhodnutie súdu o nedoplatku na výživnom.

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, po vyčerpaní odvolacích dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím ust. § 219 O.s.p. vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý osobitne odvolacími dôvodmi napadnutý nebol, potvrdil.

Vzhľadom na to, že v odvolacom konaní mala plný úspech navrhovateľka vzniklo jej právo na náhradu trov konania, ktoré spočívajú v odmene advokáta za 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu v celkovej výške 95,94 Eur (odmena za 1 úkon 71,37 Eur + režijný paušál 8,58 Eur + 20% DPH). Rozhodnutie o trovách konania je podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p..

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.